

Ik ben zoo vrij dit hoofdstuk toe te passen op ons officieus, wetenschappelijke kerkje gelijk ik onze Vereeniging noem. Wij zijn immers als de eenzame, d. i. gering in aantal en kracht, tegenover het machtig heir van wetenschappelijke mannen, die ons beginsel niet deelen.

Wij achten den tijd gekomen ons naar buiten te openbaren, doch weten dat wij een moeielijk werk ondernemen. Voelt gij uwe heilige roeping?

Weet Broeders! onze Vereeniging bestaat niet uit twee soorten van leden — werkbij en hommels — maar ieder lid werke. Hij verzamele feiten, experimenteere en denke!

Iedere wetenschappelijke gedachte heeft waarde; — in woorden omgezet, is zij een golf die wel onschuldig tegen gindschen rots teruggekaatst wordt — maar ziet gij dien inham daar — hij is door de golven reeds veroverd op het land der onwetendheid.

„Werkt — woekert met uw uren
Het roesten slijt veel meer dan 't schuren.”

Een held wordt niet in een kamerjapon gevormd.

Werkt voort — wij leven immers niet voor ons zelf — maar ook voor anderen — immers ook voor ons nageslacht. Wij hebben tegenover onze nakomelingen plichten te vervullen. Och, dat zij leven mochten van onzen arbeid, gelijk de boomen zich voeden met de afgevallen bladeren.

Wat zal de toekomst geven?

„Een dichte sluier dekt ons leven
„Geen sterv'ling die er achter ziet,
„En God antwoordt van Zijn daden niet.”

Ons houdende aan het gebod maken wij de plaatse onzer tente wijd, zoodat ons ledental groeie doch niet ten koste van ons beginsel „onze pinnen zijn vast ingestoken.”

Dan, immers zoo luidt de belofte, dan zullen wij ter linker en ter rechter uitbreken. Dan hebben wij niet te vreezen want „uw Maker is uw man.”

„Hij heeft ons, verlatene, geroepen,” wij moeten getuigen, al worden wij ook gesmaad.